

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Pavla Vrchy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 105 EC 19/2012, o zaplacení částky ve výši 4140 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, IČ 60193336, a žalované **R. G.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 4140 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 105 EC 19/2012, **je soud.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 3. 2012, čj. 5 EC 19/2012 - 7, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 10. 7. 2012 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále převážně jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5 týkající se zaplacení částky 4140 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Společnost Telefónica Czech Republic, a. s. (dále jen „Telefónica“), uzavřela s žalovanou smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, na jejímž základě žalované umožňovala využívat služeb i jiných subjektů. Služby třetích stran nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla (většinou začínající na 9xx). Žalovaná v průběhu smluvního vztahu využila těchto služeb, a to v období od 23. 4. 2008 do 22. 5. 2008. Za tyto služby se žalovaná zavázala uhradit cenu objednávky a souhlasila s tím, že k výběru ceny je oprávněna žalobkyně. Společnost Telefónica

Czech Republic, a. s., vyfakturovala žalované částku v celkové výši 4140 Kč, kterou však žalovaná na výzvu neuhradila.

Žalobkyně podala proti žalované dne 31. 1. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 5 žalobu na zaplacení této částky s příslušenstvím.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 12. 3. 2012, čj. 5 EC 19/2012 - 7 (poznámka: věc je u cit. soudu vedena pod sp. zn. 105 EC 19/2012, výrokem I řízení zastavil, výrokem III určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu, výroky II a IV rozhodl o náhradě nákladů řízení a vrácení soudního poplatku. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení dlužných plateb za telekomunikační služby ve smyslu zákona o elektronických komunikacích (dále jen „zákon“), přičemž službou elektronických komunikací je podle názoru soudu i volání na speciálně zpoplatněná čísla provozovaná osobou odlišnou od žalobce, je-li žalobce oprávněn k přijetí plateb za toto volání. Tyto služby nespádají podle soudu pod výjimku uvedenou v § 2 písm. n) uvedeného zákona. Rozhoduje o nich proto dle ustanovení § 129 odst. 1 Český telekomunikační úřad. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 4. 2012.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel konstatoval, že žalobkyně požaduje po žalované dlužnou částku, která představuje cenu za služby třetích stran. Jedná se o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů. Žalobkyně není jejím poskytovatelem, a smluvní vztah ji k poskytování takové služby nezavazuje, pouze umožňuje přístup k těmto službám, zajišťuje provoz mezi volajícími v jeho síti a poskytovatelem služeb třetích stran, zajišťuje pro poskytovatele výběr plateb za jimi poskytnuté služby, přitom neodpovídá za obsah a kvalitu těchto služeb. Služby tohoto charakteru jsou podle § 1 odst. 2 zákona vyjmuty z působnosti zákona o elektronických komunikacích resp. rozhodovací pravomoci ČTÚ. Služby třetích stran tedy nepředstavují služby elektronických komunikací, a proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Spornou otázkou v konkrétní věci zůstává, kdo má pravomoc rozhodovat o povinnosti zaplatit cenu za služby třetích stran.

Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, rozdělil působnost ve vykonávání státní správy v oblasti elektronických komunikací mezi ministerstvo a Český telekomunikační úřad (§ 3 a § 105 a násl. zákona o elektronických komunikacích). Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon, Český telekomunikační úřad. Podle § 129 odst. 1 věta první zákona rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc návrhatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc návrhatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout návrhatele.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci návrhatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze návrhatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Pravomoc návrhatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, pokud by šlo o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace

citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel z bodu 15 všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran. Z bodu 15 všeobecných podmínek vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu (vyúčtování za služby od 23. 4. 2008 do 22. 5. 2008) vyplývá, že žalované byly účtovány částky za služby třetích stran nebo též služby obsahu, poskytnuté prostřednictvím společností BAUER MEDIA v. o. s., Telekom Austria Czech Republic, a. s., a MEDIA SUPPORT, s. r. o.

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které žalobkyně účastníkovi zpřístupnila po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně. Po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalovanému) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací. Žalobkyně ovšem „služby obsahu“ sama neposkytovala, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu.

Služby využití žalovanou jsou službami odpovídajícími službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které podle citovaného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (k obdobnému závěru dospěl zvláštní senát v usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, dostupném na www.nssoud.cz). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu (výběr ceny podle bodu 15.4 všeobecných podmínek) je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány“.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. 3. 2012, čj. 5 EC 19/2012 - 7.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní

orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 5 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. listopadu 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu